

# La identitats nacionals genuïnes i l'Ideal Nacional Català (1)

written by Jordi Salat | 16 de desembre de 2022

El 4 d'abril del 2007 vaig escriure un article amb el títol: ***La qüestió de les Identitats Nacionals Vernacles i el pa català***. El *pa català* feia referència a un text de Francesc Pujols que havia llegit al llibre *Concepte General de la Ciència Catalana*.

Aquest mes de novembre de 2022 el reviso i el refaig canviant el títol vell per un de nou: ***Les identitats nacionals genuïnes i l'Ideal Nacional Català***

Per quin motiu he fet aquesta adaptació i relectura d'un article que vaig escriure ara fa uns quinze anys? Doncs, perquè una persona que ha llegit el meu llibre *DOTZE Escriitures Heterodoxes* editat el 2021, i que ha copsat què vull dir quan parlo de l'Ideal Nacional Català, m'ha aconsellat canviar el mot *vernacles* pel mot ***genuïnes***. Quan li he preguntat per quin motiu, m'ha dit que *vernacles* és un mot arcaic. "Això –m'ha dit– fa que molts lectors no acceptin o combreguin amb els teus escrits perquè els semblaran cosa del passat i no copsaran l'actualitat d'allò què estàs dient". Ho he reflexionat i he recordat que des de fa anys rebo molts correus de persones que s'identifica amb el meu missatge sobre l'Ideal Nacional Català, i em recomanen canviar el mot *vernacles* per un altre. Quan els pregunto el motiu em diuen perquè al *Diccionario Español* han posat que les llengües vernacles són les llengües dels esclaus de Roma i en parlen amb un sentit despectiu. Doncs, bé, vaig a fer la prova. Reescric aquest article que vaig fer l'any 2007 i substitueixo el mot *vernacles* pel mot *genuïnes*. Es fan vells els mots i perden sentit? Jo crec que no. Cal canviar els mots que han

adulterat per a recobrar el sentit original d'allò que es vol dir? Jo crec que no; a mi em sembla que cal reivindicar el sentit original dels mots adulterats. En acabat de reflexionar-hi he decidit, però, fer la prova i he canviat el mot vernaclisme pel mot genuïnisme. L'escrit que vaig fer fa quinze anys, amb alguns afegits és d'actualitat. Tan actual que a vegades he pensat que *el temps no existeix; només és un Instant en moviment*; promogut o originat, per dues forces genuïnes. Ara recordo que quelcom així ja ho deia Zoroastre o *Zarathustra* quan parlava d'Ohrmazd i Ahriman. Avui som a novembre de 2022.

ESCRIT FET L'ABRIL DEL 2007 REVISAT I REFET AQUEST 2022

En el seu viatge a Marroc (abril 2006) el president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, va anunciar un gir en la política exterior catalana basat a potenciar els *aspectes econòmics* i deixar de cantó els *aspectes més identitaris i simbòlics*. Aquesta línia ha estat seguida posteriorment també en política interior per l'actual Govern de la Generalitat de Catalunya encapçalat per "José" Montilla. Aquesta actitud –el rebuig de les identitats pròpies de cada lloc que també anomeno genuïnes– és una actitud que he observat en diversos polítics, catalans, espanyols, europeus, americans i altres. Per què no es vol potenciar els temes identitaris i simbòlics? Què passa amb les qüestions identitàries? Per què no s'hi ha d'entrar? Potser els polítics no volen entrar en la dialèctica identitària a causa que els votants estan dividits per la seva identificació. A Catalunya, per extensió als Països Catalans o regnes de la Corona d'Aragó, n'hi ha que se senten espanyols i n'hi ha que se senten catalans. A tot el món s'observa un renaixement del nacionalisme genuïnista o indigenista que queda escindit entre autoctonistes i forasteristes. A Irlanda, entre irlandesos i britànics o anglòfons. A Ucraïna entre ucraïnesos i soviètics russòfons. A Occitània entre occitans (llengua d'oc) i francesos (llengua d'oïl). A Euskal Herria entre euskalduns

(llengua euskera) i espanyols (llengua castellana). La llista de **nacions genuïnes** podria fer-se molt més llarga. A la premsa he llegit referències a Caledònia, Escòcia, Geòrgia, Llombardia, Galícia, Còrsega...

Totes aquestes *voluntats democràtiques de caràcter autòcton o genuí* estan sotmeses a un marc legal o Constitució que les condiciona, i a un medi social advers compost per una població trasplantada amb caràcter hostil i adversària, marc legal que comporta una determinada mentalitat i concepció cultural adúltera i antinatural feta a mida i conveniència dels poders dominadors. Es tracta d'un fenomen internacional. Pel que respecta a les poblacions trasplantades o desterrades amb caràcter alienador i desnaturalitzador em pregunto: quin nom té aquest fenomen de migracions amb caràcter desnaturalitzador o alienador? Quines són les conseqüències socials i culturals? És un fenomen característic dels poders imperialistes? És un fenomen que es fa present en els diversos sistemes polítics tant a monarquies com a repúbliques? Ens hauríem de preguntar: qui vol dominar aquestes nacions políticament amb la cultura i llengües que manifesten originalment com a emanacions genuïnes? D'on surten aquestes emanacions? Hi ha un "poder" que opera a escala terrenal abastant tot el planeta Terra? Potser també opera a un nivell còsmic interplanetari? Cal identificar aquest poder malèvol i hostil amb *les nacions, llengües i cultures genuïnes*. Sense identificar-lo no se'l pot combatre.

Els polítics han de cercar un discurs que no estigui relacionat amb la identitat per obtenir el vot de tots? Quin és el seu discurs? Un discurs materialista de classe social i un discurs culturalment indefinit per no entrar en qüestions identitàries? No crec que sigui aquest el camí de la pau, l'equitat i l'harmonia humanística. Volen sumar a còpia de negar. Aquesta actitud és una mala política.